

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1776/2020

23.09.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милетић, адвокат из ..., против тужене ОШ „Васа Пелагић“ из Лесковца, коју заступа Државно правобранилаштво – одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3108/19 од 20.11.2019. године, у седници одржаној 23.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3108/19 од 20.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3108/19 од 20.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 909/2017 од 28.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је примарни тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да исплати тужили на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период 2015. године, 2016. године и 2017. године појединачно опредељене износе са законском затезном каматом, као и да на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од септембра 2014. године закључно са августом 2017. године исплати поједничне месечне износе са законском каматом, ближе наведеним као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да са тужиљом закључи анекс уговора о раду којим се тужили као запосленом признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава у новчаном износу почев од дана подношења тужбе, те да уколико тужена не закључи анекс уговора о раду да тужиљом да се ова пресуда има сматрати правним основом за утврђивање висине трошкова по оба основа и њихову исплату тужили од подношења тужбе и изражавања накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу.

Пресудом Апелационог суда Нишу Гж1 3108/19 од 22.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о одбијањем примарног захтева за исплату тужилци на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом као и евентуалног захтева за обавезивање тужене на закључење анекса уговора о раду са тужилцем, као запосленим, поводом признања права тужилци на накнаду за исхрану у току рада и регрес и утврђења висине накнаде по основу исхране у току рада. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер су разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда о основаности тужбеног захтева у складу са тумачењем материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, па не постоји потреба за новим тумачењем права. Тужилца у ревизији не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног касационог суда из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, услед чега није испуњен ни услов за уједначавање судске праксе. При том, утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужилци на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 04.12.2017. године, а поднеском од 28.05.2019. године тужба је преиначена истицањем (евентуалног) захтева уз постојећи. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде по ревизији је 371.095,46 динара, који износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић